

Restituir Royo

Josep Royo (Barcelona, 1945) ha estat reconegut com l'artista tèxtil que va fabricar una sèrie d'obres monumentals per a Joan Miró: els tapissos de Tarragona (1970 i 1972), del World Trade Center de Nova York (1974), de la National Gallery of Art de Washington (1977), de la Fundació Joan Miró de Barcelona (1979), de la Fundació La Caixa (1980) i de la Fondation Maeght de Saint-Paul de Vence (1980). Tones de llana sortides, en gran part, de l'antiga Farinera situada a tocar del Port de Tarragona.

Royo havia col·laborat en la realització dels anomenats *sobreteixims* entre 1972 i 1973, les obres en què Miró posa en escena una nova versió de l'*assassinat de la pintura*. Si bé les col·laboracions de Royo eren de caràcter tècnic, el que ell hi aportava era una empatia absoluta amb els materials de la manufactura tèxtil. Un coneixement après a la Casa Aymat de Sant Cugat del Vallès, on s'havia format i treballat des de ben jove. En les col·laboracions amb Antoni Tàpies encara hi trobarem una aplicació més radical del llegat del tapís. Ara al servei d'una obra obsessionada per la pàtina del objecte i la condició dúctil del tèxtil, com l'*Armari* de 1973, ple de roba vella amuntegada en desordre.

En paral·lel a les col·laboracions, Royo mantingué una activitat pròpia ben prolífica. Exposà a la Galeria Joan Gaspar (1972), a la Maeght de Barcelona (entre 1975 i 1986), a la Martha Jackson de Nova York (1979) i a l'Eva Cohon de Chicago (1982), entre d'altres. Mostres que el van situar com un dels referents indiscutibles de l'Escola Catalana del Tapís, una tendència en què s'inscrivien altres noms com Josep Grau-Garriga, Maria Teresa Codina, Dolors Oromí, Aurèlia Muñoz, Maria Assumpció Raventós i Carles Delclaux. Però la consideració del tapís com un gènere menor, una concepció moderna de la història de l'art que margina els sabers tècnics, tot plegat sumat a les dificultats de conservació del tèxtil, han esborrat del mapa artistes com Royo.

Aquesta exposició produïda pel Museu d'Art Modern de Tarragona vol recuperar el llegat d'una obra que, vista retrospectivament, situa a Royo com algú que va absorbir les innovacions de l'escultura moderna. Sobretot la dels anys 1960 i 1970, en què cal recordar els feltres de Robert Morris, les teles índies de Robert Rauschenberg o les formes toves de Magdalena Abakanowicz. També hi van influir les evolucions de la pintura que Joan Miró va liderar —i de les quals Royo va ser testimoni directe— o les experiències de la pintura expandida atribuïdes a Claude Viallat.

El resultat va ser una obra radical i sensual, que revivia la tradició del tapís i el situava en l'esfera de l'art contemporani. Després, de sobte, vingué l'oblit. Per això, dur a terme aquest exercici de restitució amb un autor com Royo no resulta fàcil. Perquè desconexem la localització de molts dels seus tapissos i perquè altres s'han malmès. No obstant això, una recerca de gairebé dos anys ens ha permès aplegar un conjunt prou significatiu. Amb el que s'ha recuperat —tapissos, obra sobre paper i documents—, podem traçar un itinerari que ens transporta de 1963 a 1988. Un corpus d'obres prou genuïnes per considerar Royo un autor amb nom propi. Ara, però, sense necessitat d'associar-lo al d'altres.

Carles Guerra

Del 2 de febrer al 28 de maig de 2023

Museu d'Art Modern de la Diputació

C. de Santa Anna, 8 · 43003 Tarragona · Tel. 977 235 032

Horari: de dimarts a divendres de 10 a 18 h

dissabte de 10 a 14 h i de 16 a 18 h

diumenge i festius: d'11 a 14 h

mamt@dipta.cat · www.dipta.cat/mamt

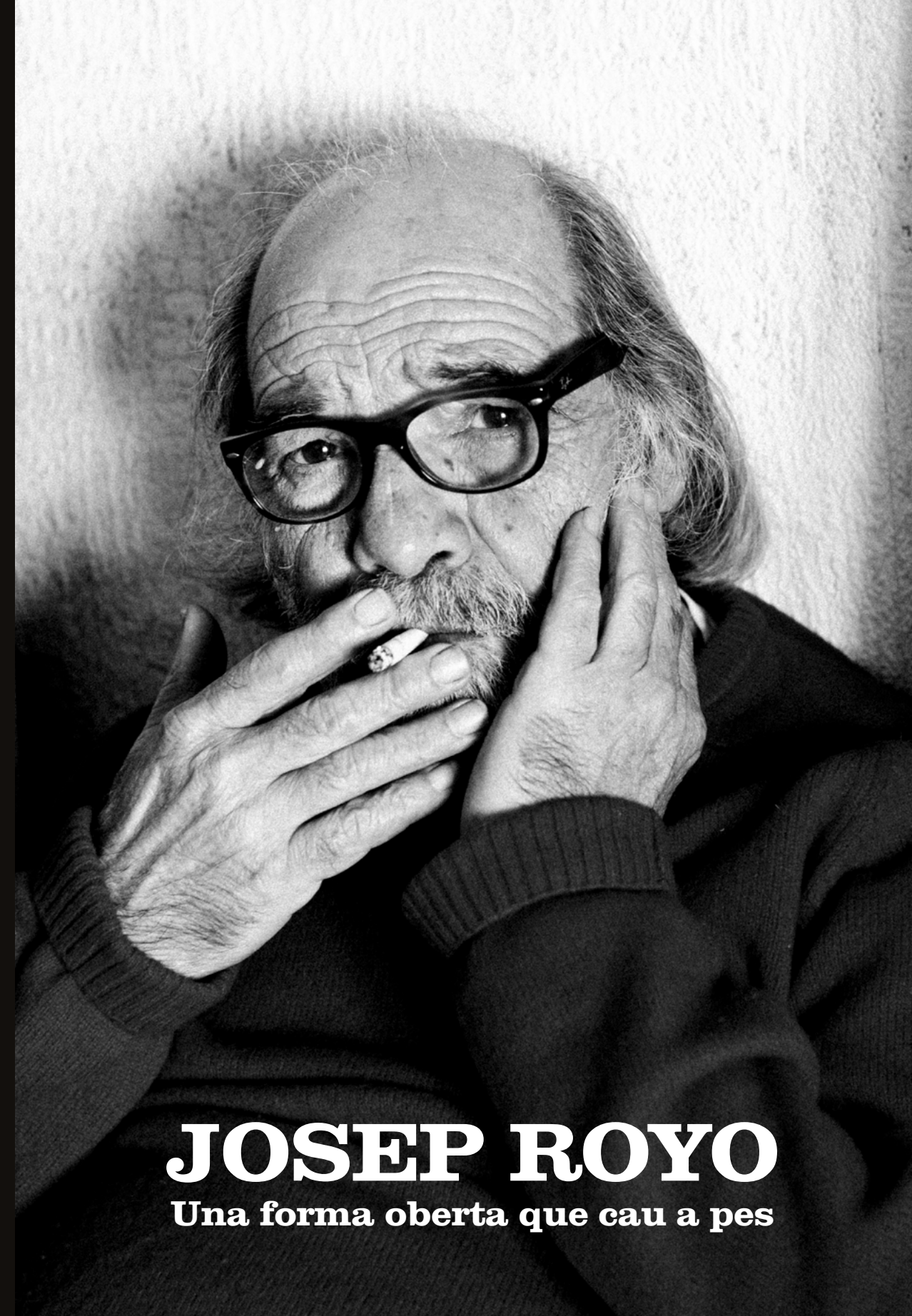

MUSEU D'ART MODERN
TARRAGONA

Diputació Tarragona

DL T 102-2023 · Fotografia portada: Lluç Queralt (fragment), de la sèrie "Espais d'Introspecció"

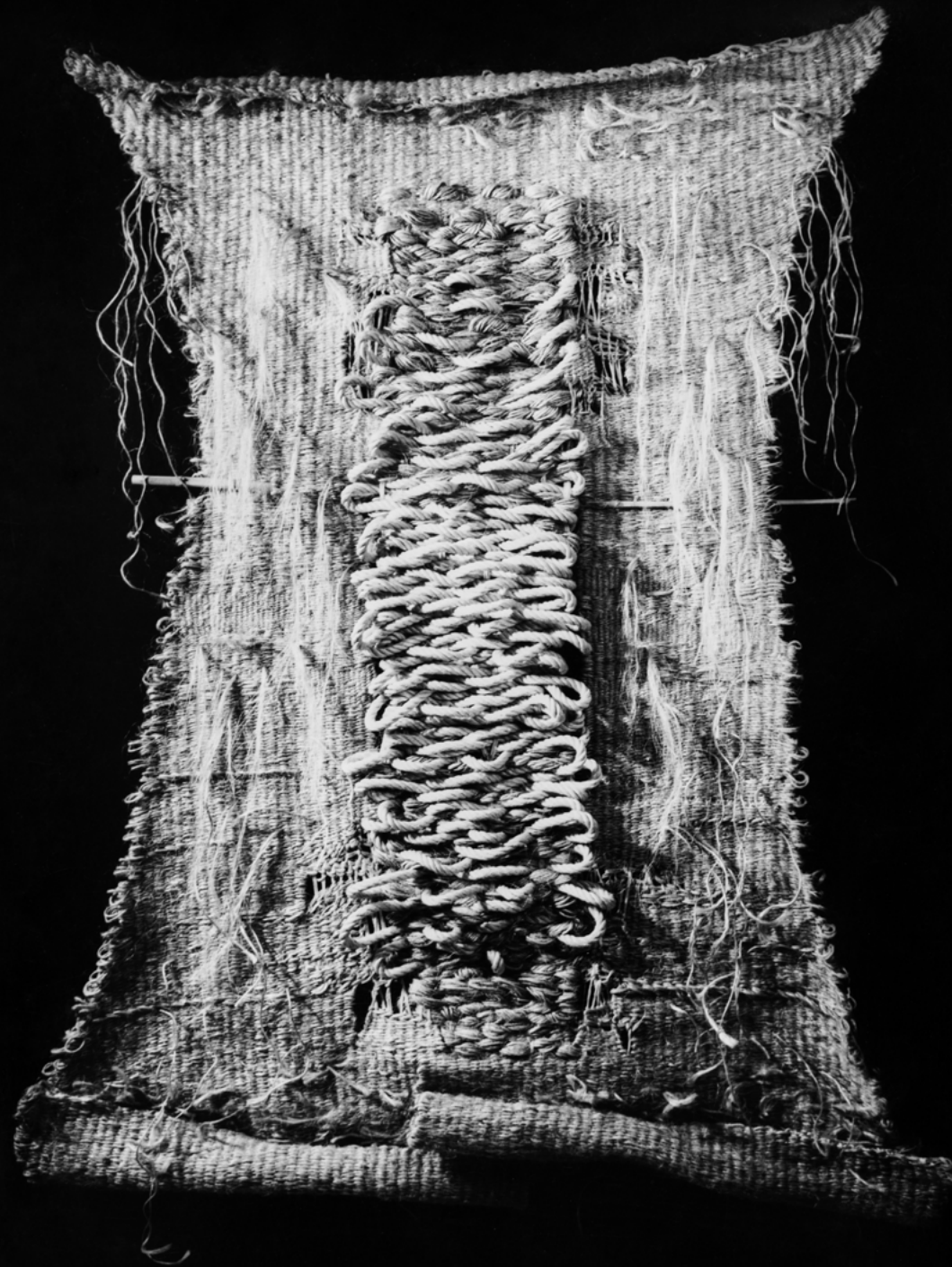
JOSEP ROYO

Una forma oberta que cau a pes

ST, 1981
Jute, cotó i pintura acrílica
230 x 140 cm
Col·lecció particular

Corda i canya, 1974
Sisal i canya
250 x 170 cm
Cànem Galeria

Restituir a Royo

Josep Royo (Barcelona, 1945) ha sido reconocido como el artista textil que fabricó una serie de obras monumentales para Joan Miró: los tapices de Tarragona (1970 y 1972), del World Trade Center de Nueva York (1974), de la National Gallery of Art de Washington (1977), de la Fundación Joan Miró de Barcelona (1979), de la Fundación La Caixa (1980) y de la Fundación Maeght de Saint-Paul de Vence (1980). Toneladas de lana que salieron, en gran parte, de la antigua Farinera situada junto al Puerto de Tarragona.

Royo había colaborado en la realización de los llamados *sobreteixims* entre 1972 y 1973, aquellas obras en las que Miró pone en escena una nueva versión del *asesinato de la pintura*. Aunque las colaboraciones de Royo eran de carácter técnico, lo que él aportaba era una empatía absoluta con los materiales de la manufactura textil. Un conocimiento aprendido en la Casa Aymat de Sant Cugat del Vallès donde se había formado y trabajado desde muy joven. En las colaboraciones con Antoni Tàpies, encontraremos una aplicación aún más radical del legado del tapiz. Ahora al servicio de una obra obsesionada por la pátina del objeto y la condición dúctil del textil, como el *Armari* de 1973, lleno de ropa vieja y agolpada en desorden.

En paralelo a las colaboraciones, Royo mantuvo una actividad propia muy prolífica. Expuso en la Galería Joan Gaspar (1972), en la Maeght de Barcelona (entre 1975 y 1986), en la Martha Jackson de Nueva York (1979) y en la Eva Cohon de Chicago (1982), entre otras. Muestras que le situaron como uno de los referentes indiscutibles de la Escola Catalana del Tapís, una tendencia en la que se inscribían otros nombres como Josep Grau-Garriga, Maria Teresa Codina, Dolors Oromí, Aurèlia Muñoz, Maria Assumpció Raventós y Carles Delclaux. Pero la consideración del tapiz como un género menor, una concepción moderna de la historia del arte que margina los saberes técnicos, todo ello sumado a las dificultades de conservación del textil, han desplazado del foco de interés a artistas como Royo.

Esta exposición producida por el Museu d'Art Modern de Tarragona se propone recuperar el legado de una obra que, vista retrospectivamente, situaría a Royo como alguien que absorbió las innovaciones de la escultura moderna. Sobre todo la de los años 1960 y 1970 entre las que resulta obligado recordar los fieltros de Robert Morris, las telas indias de Robert Rauschenberg o las formas blandas de Magdalena Abakanowicz. También influyeron en él las evoluciones de la pintura que Joan Miró lideró —y de las que Royo fue testigo directo— o las experiencias de la pintura expandida atribuidas a Claude Viallat.

El resultado fue una obra radical y sensual, que revivía la tradición del tapiz y lo situaba en la esfera del arte contemporáneo. Pero después llegó el olvido. Por eso, llevar a cabo este ejercicio de restitución con un autor como Royo no resulta fácil. Porque desconocemos la localización de muchos de sus tapices y porque muchos han sufrido un deterioro irreversible. Sin embargo, una investigación de casi dos años nos ha permitido reunir un conjunto significativo. Con lo recuperado —tapices, obra sobre papel y documentos— estamos en situación de trazar un itinerario que nos transporta de 1963 a 1988. Un corpus de obras lo suficientemente genuinas como para considerar a Royo un autor con nombre propio. Esta vez sin necesidad de asociarlo al de otros.

Carles Guerra

ST, 1981
Sac, cotó, llana i pintura acrílica
110 x 70 cm
Col·lecció particular

ST, 1981
Sac, cotó, llana i pintura acrílica
125 x 50 cm
Col·lecció particular